

Lex Pieffers

POLE POSITION

Karakter Uitgevers B.V.

1

Dear Mum,

Het kan mij eigenlijk allemaal niets meer schelen, iedereen zoekt het maar uit! Ik ben er klaar mee! Alleen omdat ik geen 'officiële' monteur ben krijg ik nog niet de helft van wat ik zou moeten verdienen. Ik loop achter met m'n huur en eerdaags sluiten ze m'n elektra af, of ging het nu om het gas, of allebei? Over een paar weken word ik twintig, ik zou het moeten vieren, maar ik heb geen idee met wie. En dan is het ook nog eens kerst volgende maand. Gezellig samen zijn met je dierbaren... nou, ik ken ze niet! Zelfs mijn burens, waar ik nu toch al ruim een jaar naast woon, zijn vreemden voor mij. Ik leef voor niemand. Vandaag kwam het zomaar even in mij op om er een eind aan te maken, ik hoef alleen maar naar beneden te springen. Van dertienhoog overleef je dat gegarandeerd niet, zoveel is zeker. Wat zou ik missen? Hmm, kip tandoori van de take-away op Springfield Road, zó bizar lekker! Wat nog meer? Ha! Ik zou het nooit hardop durven

zeggen: mijn Lelo Smart! Vrouwen die ervan houden weten precies wat ik bedoel. Wat een uitvinding is dat! Niet normaal! O, en natuurlijk nog het meest, zonder enige twijfel, mijn oude trouwe Golf GTI! Was afgelopen zondag weer dik drie seconden sneller! Als ik er nog wat extra pk's uit weet te halen dan win ik zeker nog eens een seconde of wat. Knallen op lege wegen, voor mij bestaat er geen beter medicijn dan dat, behalve dan dat ik er verslaafd aan ben geraakt.

But, who cares?!

Your wee lassie from Glesga

Er was geen woord van gelogen. Janet Ross schreef vanuit haar hart, maar in het dagelijks leven was zij juist een gesloten boek. Niemand wist eigenlijk wie zij was of waar ze vandaan kwam. Wanneer ze werd aangesproken gaf ze antwoord, maar zodra het op een conversatie begon te lijken hield ze zich op de vlakte. Ze wilde weinig of niets over zichzelf kwijt en op haar beurt was zij ook nauwelijks geïnteresseerd in een ander. Glasgow was haar veilige haven, terwijl die stad juist bovenaan stond op lijstjes als het om criminaliteit ging. Ook het aantal zelfmoorden was er schrikbarend hoog, met name in Bridgeton, een wijk even ten oosten van het centrum, waar Janet en haar kat Billy in een gedateerde torenflat een krap bemeten tweekamerappartement bewoonden.

Ze had halflang donker haar, tot net op haar schouders, maar niet donker genoeg, dus verfde ze het diepzwart. Aan borstelen of kammen had ze een broertje dood; er ging een lik gel in en dat was het. Ook haar nagels waren meestal zwart gelakt en wat make-up betreft deed ze hooguit iets aan haar wimpers.

Ze was een tikkie jongensachtig, maar zodra ze iets van een hak aan haar voeten had en een rok om haar taille, dan was zij toch vooral een meer dan aantrekkelijke jonge vrouw van nog geen twintig.

Nog nooit was ze verder dan Aberdeen geweest, laat staan buiten de grenzen van Schotland. Maar nu was Janet onderweg naar Lancaster. Ruim honderdvijftig mijl naar het zuiden. Ze had Phil, haar baas en de eigenaar van de Car Check Garage, om opslag gevraagd en uitgelegd waarom ze een beetje extra inkomen goed kon gebruiken. Alles wat ze kon missen ging naar een spaarrekening die op naam van Trevor Ross stond.

Ze had zijn geboorteakte altijd bewaard. Zodra hij met zijn school klaar was, zou hij kunnen reizen, studeren, een vliegbrevet halen of alles waarmee hij een betere en solide toekomst kon opbouwen. Maar dat verhaal vertelde ze niet, het ging hem ook niets aan. In plaats daarvan bedacht ze iets over haar arme lieve moeder die slecht ter been was en een scootmobiel nodig had; daarbij kwam nog een oude schuld die ze aan het wegwerken was.

Phil had haar zuchtend en meewarig aangekeken. Ze had hem het liefst een schop in z'n kruis gegeven en daarna, terwijl hij naar adem snakte, in z'n gezicht gespuugd. Maar in plaats van fysiek geweld te gebruiken koos ze voor een verbale aanval.

'Weet je wat, ik neem gewoon ontslag, zoek het lekker uit met je kutgarage!'

Phil leek even geschrokken. Ze had het er zomaar spontaan uitgeflapt, het luchtte op, maar voor hoe lang? Ze had niet gewacht op zijn antwoord en was meteen zijn kantoor uitgelopen.

'Janet Ross, wacht!' riep Phil, alsof hij een officier was en een sergeant tot de orde riep. Hij was haar achternagelopen en herhaalde haar naam en het commando nog eens, maar veel

nadrukkelijker dan de eerste keer. Ze was blijven staan, midden in de werkplaats, hooguit vijf meter van de buitendeur. Terwijl ze met haar rug naar hem toe stond, zei Phil: 'Luister, je weet zelf ook wel dat je nog een hoop moet leren. Hier krijg je de kans om een vak te leren, je mag zelfs in het weekend aan je eigen auto sleutelen en ik doe niet moeilijk als je zo nodig buiten weer een peuk moet roken, dus denk even na, meid, voordat je de benen neemt.'

Uiteindelijk had Janet eieren voor haar geld gekozen. Ze had geen keus, of ze had weer bij McDonald's aan de slag ontmoeten, of nog erger: kantoren schoonmaken in de avonden.

Een dag of wat later had Phil haar gevraagd even na het werk bij hem binnen te lopen in zijn kantoor.

'Ik heb overwerk voor je, twintig pond per uur.' Hij had haar aangekeken met een blik alsof het ging om '*an offer you can't refuse*'. Er moest een onderdeel met spoed worden opgehaald in Lancaster voor een Jaguar E-type. De klant wilde ermee naar een of ander concours en belde soms wel drie keer per dag of z'n auto wel op tijd klaar zou zijn.

Janet kon wel juichen, maar bleef rustig en staaarde onbewogen voor zich uit.

'Je mag met mijn auto... of weet je wat? Neem die Audi Q5 maar, die heeft al zo lang stilgestaan, die moet nodig eens van stal!'

Het klonk alsof ze een prijs gewonnen had: geen barbecue, geen fiets, maar een Audi Q5! Even ging er een rilling door haar heen. Het kostte Janet moeite om haar emoties in bedwang te houden. Tot nu toe had ze alleen maar een blokje om mogen rijden als ze een controle moest doen na een net uitgevoerde reparatie of beurt. Meestal waren dat suffe auto's, alleen maar doorsnee spul. De dure en snelle bolides werden altijd door de

‘echte’ monteurs onder handen genomen, daar kwam zij niet aan te pas.

De M74 was nagenoeg leeg. Flinterdunne sneeuwvlokken dwarrelden als confetti in de lichtbundels van de koplampen.

Janet was meteen na haar werk vertrokken. Phil had nog snel even de navigatie ingesteld en haar tot drie keer toe gewaarschuwd vooral rustig aan te doen. Als de rit zonder gedoe zou verlopen, dan had hij misschien wel wat vaker ‘overwerk’, had hij haar met een grijns laten weten.

Dit was wel even heel andere koek dan haar gedateerde VW Golf GTI. Het was voor het eerst dat ze met een bijna volledig elektronisch uitgeruste auto reed. Terwijl ze vertrouwd was met haar mechanisch bewegende ‘hok’, zoals Janet haar auto noemde, was de Audi in alle opzichten een verademing. Waar ze in haar auto al ver voor een bocht moest anticiperen, wat vooral te maken had met speling in tal van onderdelen, ging het met deze 4x4 bijna als vanzelf. Vooral het geluid, of liever gezegd het ontbreken daarvan, zorgde er in het begin voor dat ze dacht dat de motor was afgeslagen; ze hoefde alleen maar gas te geven om dat te ontzenuwen.

Ze moest zich inhouden om de maximumsnelheid niet te overschrijden; toch duwde ze het gaspedaal zo nu en dan, nadat ze net veilig een flitspaal had gepasseerd, naar beneden om heel even te ervaren wat nu echt accelereren was. In haar auto was ze ooit net boven de honderdzeventig kilometer per uur uitgekomen, waarbij ze het stuur stevig had moeten omklemmen; het trilde als een boormachine. Met gemak ging ze van honderd naar honderdvijftig, hooguit drie seconden duurde dat. Daarna zakte ze, zeer tegen haar zin, weer terug naar de wettelijke toegestane snelheid.

Toen ze een uur onderweg was kwam er mist opzetten. Het waren flarden van dikke nevel die als witte lakens om en over

de Audi gedrapeerd werden. Soms was het zicht hooguit tien tot vijftien meter en reed ze hele stukken niet veel harder dan een wielrenner die de Mont Ventoux aan het beklimmen was. Toch zat ze voluit te genieten; meer luxe dan dit had ze in haar leven nog niet mogen ervaren. Het was niet alleen de materie die haar omarmde, maar ook het gevoel van even de baas te zijn van iets kostbaars, van iets dat in elkaar gezet was door briljante geesten, die tot het uiterste waren gegaan. Geavanceerde techniek waar menig eigenaar nauwelijks besef van had! Het duizelde in haar hoofd, het borrelde in haar buik... heette dit nu geluk?

Penny Street 44 in Lancaster was de bestemming die Phil in de navigatie van de Audi Q5 had geprogrammeerd. Janet was bij aankomst verbaasd en wilde haar baas bellen met de mededeling dat hij haar naar The Brown Cow, een lokale pub, gestuurd had in plaats van naar een garage. Aan de andere kant was het ook weer niet zo gek, dacht ze, het was immers al even na tien uur. Iedereen zat natuurlijk al lang en breed thuis achter de buis of was op stap met vrienden in de stad.

Bij binnenkomst had ze hem meteen herkend. ‘Het is een vent met een rode baard en een dikke ronde buik.’ Zo had Phil hem beschreven voordat ze was weggereden uit Glasgow.

‘Ik kom voor het reserveonderdeel voor de E-type,’ had ze ter kennismaking tegen hem gezegd.

‘O ja? Nou, je bent wel lekker laat zeg,’ was zijn weinig vriendelijke reactie. Hij knikte en zei: ‘Loop maar even mee.’

Eenmaal buiten liepen ze zonder iets te zeggen naar een zijstraat. Op afstand ontgrendelde hij de portieren van een zwarte Porsche Cayenne. Vervolgens griste hij vanonder de passagiersstoel een klein pakketje in bruin postpapier dat stevig met ducttape was omwikkeld.

‘Zo, kun je weer lekker terug naar dat treurige Schotland van je!’ was het enige wat hij tegen haar zei nadat ze het doosje in ontvangst genomen had.

‘Hufter!’ riep ze hem binnensmonds na.

Op de terugweg naar Glasgow leek het soms of de Audi de stal rook; of was het toch haar voet waar ze de tweehonderdvijftig pk sterke motor maar moeilijk mee in toom kon houden? Gewapend met een café latte van Starbucks en harde muziek moest ze in de buurt van Carlisle haar opkomende slaperigheid een halt toeroepen. Ze had nog zo’n honderd mijl voor de boeg. Het verkeer bestond op dit nachtelijke uur voornamelijk uit vrachtwagens die zich allemaal keurig op de meest linkse baan bevonden; de rest van het asfalt was nagenoeg leeg.

Ze luisterde op Absolute Radio naar *Gimme Shelter* van The Rolling Stones. Ze kon zich het nummer nog goed herinneren; het was een van de favoriete songs van haar moeder. Als kleuter had ze er vast op gedanst samen met de buurvrouw. Die kwam vaker over de vloer dan Janet lief was, maar ja, achteraf gezien was het een zegen geweest.

Janet ging volledig op in een mix van gedachten aan vroeger thuis en hoe ze er nu voor stond. Even later zong ze met Mick Jagger en Lisa Fischer mee. ‘*A storm is threat’ning my very life today. If I don’t get some shelter I’m gonna fade away.*’

Ondertussen reed ze met dik honderdvijftig aan Moffat voorbij. De M74 was droog en er waren nauwelijks andere automobilisten. Ze hield de camera’s langs de weg scherp in de gaten en remde bijtijds om boetes te voorkomen, en bovendien: ze reed in een auto met de hoogst mogelijke veiligheidskwalificaties, wat kon haar gebeuren, dacht ze zelfverzekerd met opgekrulde mondhoeken.

Op het moment dat ze de naald van de snelheidsmeter naar honderdzeventig had doen oplopen zag ze in haar achteruitkijkspiegel plotseling lichten van een auto dichterbij komen. Terwijl ze de radio het zwijgen oplegde, concentreerde ze zich op wat er achter haar gebeurde.

Het duurde nog geen drie seconden voordat haar vermoeden werd bevestigd. ‘Fuck!’ riep ze kwaad tegen zichzelf bij het zien van een blauw zwaailicht dat haar volgde op zo’n zestig tot zeventig meter.

Ze trapte het gaspedaal zo diep mogelijk in; de Audi bleek nog over ruim voldoende capaciteit te beschikken als het om kracht en snelheid ging. Opeens kwamen er tal van scenario’s in haar hoofd op. Wat zou er gebeuren als ze haar zouden stoppen, of wellicht beter, als zij zou stoppen? Misschien kwam ze er dan vanaf met een waarschuwing; ze had immers nog geen punten op haar rijbewijs.

Zolang ze in haar Golf reed, had ze slechts één keer een bekeuring ontvangen. Een parkeerboete omdat haar ticket zeven minuten was verlopen! Ze kon er nog pissig over worden!

Nee, ze zouden de Audi in beslag nemen, absoluut! Zeker nu ze over de tweehonderd kilometer per uur reed. En wat dan? Opeens keek ze in een flits naast zich, naar het pakketje met de ducttape, iets kleiner dan een gemiddelde schoendoos. Een onderdeel voor een Jaguar E-type uit 1967... of was het misschien toch iets heel anders dan een onschuldige dynamo of waterpomp?

Het voelde vreemd, al vanaf het moment dat Phil voor haar vertrek naar Lancaster uitdrukkelijk herhaalde dat ze voorzichtig moest zijn. Bedoelde hij ‘voorzichtig met de auto’ of ‘voorzichtig met het pakketje’? Of was hij bang dat haar iets zou overkomen?

‘Bullshit!’ was het antwoord op al haar gedachtespinsels.

‘Bullshit,’ herhaalde ze nog eens. Ze wist het zeker, het stonk aan alle kanten. Er was geen weg meer terug, letterlijk!

Alles stond nu op scherp. Janet was rechtop gaan zitten en keek zo ver als ze kon vooruit terwijl ze steeds, zonder dat ze zich er echt bewust van was, de ‘ideale lijn’ aanhield om de voor-sprong op haar achterligger te vergroten. Nog steeds leek het erop dat ze niet echt terreinwinst boekte, maar anderzijds kwam de politiewagen ook niet dichterbij. Met ruim tweehonderd raasde ze over de ‘motorway’ naar het noorden. Ze wilde zo snel mogelijk van de M74 af en zag op haar navigatie dat er een afslag aankwam bij Crawford. Janet reed de Audi tegen de begrenzer aan, die op tweehonderdvijftig kilometer per uur was afgesteld, maar moest na een paar minuten gas minderen op het moment dat ze dezelfde hardnekkige mist als op de heenweg tegenkwam. Ze reed evengoed nog veel te hard en zag in haar buitenspiegel door de nevel vaag iets van een zweem blauw licht, wat betekende dat ze haar nog steeds op de hielen zaten. Net voor de afrit besloot ze op het laatste moment door te rijden over de snelweg. Er zou vast contact geweest zijn tussen de verschillende politie-eenheden en die hadden daar natuurlijk mooi een wagen gestationeerd, zo was haar inschatting.

Terwijl ze bijna voortdurend in haar spiegels keek, dacht ze na over haar opties. Vluchten via een afrit kon ze vergeten, daar werd ze zonder twijfel opgewacht. Voor Glasgow, ter hoogte van Motherwell, was de weg zeker afgezet. Ze zag het al voor zich. Een roadblock met felle halogeenlichten op stativeen omgeven door zwaarbewapende agenten. Ze kon eigenlijk geen kant meer op.

Janet beet op haar lip. Ze wilde schreeuwen, huilen en vooral wegkruipen zoals ze dat vroeger wel deed wanneer ze weer eens bij wildvreemde mensen werd ondergebracht. Ze snakke naar een sigaret, niet om te roken, maar om kalm te blijven. En

toen uit het niets, zomaar opeens, was daar de ontsnappingsroute.

In de middenberm was een verbinding naar het andere weggedeelte. De vangrail was een meter of vijf onderbroken door een smalle strook asfalt. Door de mist reed ze er bijna aan voorbij. Vol in de remmen kon ze nog net op tijd tot stilstand komen en ze stuurde de Audi voorzichtig, tussen een paar wit met oranje pionnen door, die als afzetting dienden, de andere weghelft op die naar het zuiden liep.

Iets meer dan tien seconden later zag Janet in tegenovergestelde richting de politieauto met zwaailicht in een schim voorbijflitsen. De euforie ging door heel haar lichaam heen en kwam naar buiten met een kreet, een oerkreet!

Janet had het doosje met het reserveonderdeel voorzichtig aan haar baas overhandigd.

‘Hoeveel krijg je van me?’ vroeg Phil.

‘Zeven uur, honderdveertig pond,’ antwoordde ze resoluut.

Ze liet maar even achterwege dat ze dik twaalf uur onderweg was geweest. Om zo veel mogelijk uit beeld te blijven was ze eerst een flink stuk richting Lancaster gereden, in de hoop dat de politie in de veronderstelling was dat de Audi naar het noorden reed. Daarna was ze via een wirwar van kleine binnenweggetjes in Whitburn uitgekomen, een plaatsje ten oosten van Glasgow. Vanaf daar had ze koers gezet naar een McDonald’s om haar honger te stillen en vervolgens had ze, onopvallend, in de ochtendspits het laatste stukje afgelegd naar de Car Check Garage aan de zuidzijde van de rivier de Clyde, waar ze om even voor acht uur voor de deur stond.

Uit een la van zijn bureau pakte Phil een grijs ijzeren kistje, zette het op zijn bureau, opende het en pakte er een stapel bankbiljetten van twintig pond uit.